

SOME CONSIDERATIONS ON THE OPPORTUNITY OF AN AGREEMENT OF ADMITTING GUILT IN CRIMINAL PHASE

Asist.univ.dr. Gina Negruț - Academia de Poliție A. I. Cuza București

Abstract: The idea of justice has occurred negotiated in the context of criminal law changes that characterized the 1970s in European countries, as to the increase in crime caused a real crisis of criminal justice, which marked choosing a viable alternative to fold the necessity of the case before braking. In light of this goal were adopted provisions allowing courts to use a simplified procedure, which resulted in prompt delivery of judgment.

Keywords: justice negotiated plea agreement, the prosecutor, the defendant, within the penalty provided by law

1. Considerații generale privind acordul de recunoaștere a vinovăției

Raportând dispozițiile care reglementează consensualismul în cauzele penale la prevederile art. 6 alin. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale¹, care consacră dreptul oricărei persoane la „judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa”, putem spune că dispozițiile Recomandării R (86) 12 din 16 septembrie 1986 privind măsurile de prevenire și reducere a încălcăturii instanțelor, precum și cele ale Recomandării R (87) 18 din 17 septembrie 1987 a Consiliului de Miniștri din cadrul Consiliului Europei², vin să complinescă necesitatea instituirii unor măsuri care să limiteze numărul activităților nejurisdicționale încredințate judecătorilor, să reducă încărcătura excesivă a instanțelor, în scopul de a îmbunătăți funcționarea justiției, precum și introducerea unor proceduri simplificate în cazul unor infracțiuni minore. Astfel, în vederea introducerii dispozițiilor privind procedura simplificată s-a luat în considerare atât sporirea cazurilor deduse justiției penale, în special cele al căror autor poate fi tras la răspundere penală prin aplicarea unei pedepse ale cărei limite sunt reduse, dar în același timp s-a ținut cont și de faptul că întârzierea în soluționarea cauzelor penale atrage discreditarea asupra dreptului penal și afectează buna administrare a justiției.

S-a considerat oportun a fi remediată lentoarea justiției printr-o mai bună definire a priorităților în cadrul politicii penale, atât în ceea ce privește forma, cât și fondul prin: recurgerea la principiul oportunității urmăririi penale; recurgerea, pentru a rezolva problema infracțiunilor minore și a celor comune, la proceduri simplificate și la tranzacții între

¹ Document disponibil online în www.dri.gov.ro

² Recomandarea R (86) 12 din 16 septembrie 1986 a Consiliului de Miniștri din cadrul Consiliului Europei privind măsurile de prevenire și reducere a încălcăturii instanțelor și Recomandarea R (87) 18 din 17 septembrie 1987 a Consiliului de Miniștri din cadrul Consiliului Europei privind simplificarea procedurilor penale. Documente disponibile online în www.europa.eu

autoritățile competente în materie penală și alte autorități, ca o posibilă alternativă la urmărirea penală³.

Legiuitorul român, luând act de multitudinea cauzelor cu care se confruntă instanțele de judecată, a considerat necesară alinierea la tendințele moderne în materie procesual penală, prin crearea unei instituții abilitate în scopul rezolvării cu celeritate a cauzelor deduse judecării⁴, idee consacrată de altfel și în Expunerea de motive privind Codul de procedură penală⁵.

Dispozițiile care reglementau instituția acordului de recunoaștere a vinovăției, nu a fost soluția cea mai fericită aleasă de legiuitor, deoarece interpretarea dispozițiilor art. 320¹ din cuprinsul Codului penal anterior, a fost însoțită de numeroase critici, iar aplicarea acestuia a fost însoțită de ridicarea unor excepții de neconstituționalitate în dosare având ca obiect cauze penale aflate în momente procesuale diferite (fond, apel, recurs, contestație în anulare)⁶. Față de dispozițiile limitate ale art. 320¹ C.pr.pen. anterior, procedura specială prevăzută în dispozițiile art. 478 - 488 C.pr. pen., beneficiază de reglementări generoase din partea legiuitorului, obiectul acordului de recunoaștere a vinovăției fiind recunoașterea săvârșirii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală și privește felul și quantumul pedepsei, precum și forma de executare a acesteia.

Acordul de recunoaștere a vinovăției poate fi încheiat atât în cursul urmăririi penale, cât și în faza de judecată. Acordul de recunoaștere a vinovăției poate fi încheiat în faza de urmărire penală, numai după punerea în mișcare a acțiunii penale în condițiile art. 309 C.pr.pen., de îndată ce se constată că există probe din care rezultă că o persoană a săvârșit o infracțiune și nu există vreunul din cazurile de împiedicare prevăzute la art. 16 alin. 1 C.pr.pen., acordul neputând fi încheiat prin urmare cu suspectul⁷.

În cazul procedurii speciale prevăzută în C.pr.pen., în situația în care se încheie un acord de recunoaștere a vinovăției, procurorul nu mai întocmește rechizitoriul cu privire la inculpații cu care a încheiat acordul, ci, conform prevederilor art. 483 alin. 1 sesizează instanța căreia i-ar reveni

³ Cristi Danileț, *Eficiența și echitatea justiției. Standarde Europene*. Ministerul Justiției, Consiliul Europei. Proiect inițiat și coordonat de judecător Cristi Danileț, București, 2006, pg. 23. Document disponibil online în www.just.ro

⁴ Fiind inițial reglementată prin dispozițiile art. 320¹ privind judecata în cazul recunoașterii vinovăției, dispoziții care au fost preluate din conținutul art. 374 și din Titlul IV intitulat „Proceduri speciale” din conținutul Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în M. Of. nr. 486 din 15 iulie 2010, și transpuse în cuprinsul Codului de procedură penală anterior prin dispozițiile Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în M. Of. nr. 714 din 26 octombrie 2010

⁵ Expunere de motive privind Codul de procedură penală, document disponibil online în www.cdep.ro

⁶ Termenul până la care inculpatul putea solicita ca judecata să se facă în baza procedurii simplificate era „până la începerea cercetării judecătorești”. În acest sens, au fost ridicate excepții privind neconstituționalitatea prevederilor art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior (Decizia nr. 1470 din 08 noiembrie 2011 și Decizia nr. 1483 din 08 noiembrie 2011, publicate în M. Of. nr. 853 din 02 decembrie 2011), deoarece prin instituirea acestui termen erau afectate următoarele principii: principiul egalității cetățenilor în fața legii, precum și principiul aplicării legii penale mai favorabile, în funcție de stadiile procesuale în care se află inculpații.

⁷ A se vedea Corina Voicu, Andreea Simona Uzlău, Georgiana Tudor, Victor Văduva, *Noul Cod de procedură penală*, Editura Hamangiu, București, 2014, pg. 570

competența să judece cauza în fond și trimite acesteia acordul de recunoaștere a vinovăției însoțit de dosarul de urmărire penală.

În cazul aplicării procedurii speciale, conform dispozițiilor art. 480 alin. 1 C.pr.pen., acordul de recunoaștere a vinovăției se poate încheia numai cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 7 ani⁸.

Dacă în dispozițiile art. 320¹ alin. 1 C.pr.pen. se prevedea că până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul putea declara personal sau prin înscris autentic⁹ că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, alta a fost situația după apariția dispozițiilor Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală¹⁰, când dispozițiile art. 374 alin. 1 au suferit unele modificări prin prevederile art. 102 pct. 240 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale¹¹.

Preluând dispozițiile alin. 1 al art. 320¹ din C.pr.pen. anterior, prin care se prevedea că „până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul (...) solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală” în cuprinsul art. 374 alin. 1 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, s-a dat expresie cerinței exprimate de legiuitor ca la dosarul cauzei să existe pe lângă declarația de recunoaștere a vinovăției și cererea prin care inculpatul solicită ca judecata să se facă doar în baza probelor administrate la dosar în faza de urmărire penală. Ca urmare a intrării în vigoare a dispozițiilor Codului de procedură penală, au fost modificate aceste dispoziții. În prezent, în cursul urmăririi penale, conform dispozițiilor art. 478 alin. 1, după punerea în mișcare a acțiunii penale, inculpatul și procurorul pot încheia un acord de recunoaștere a vinovăției, dar lipsesc prevederile care reglementează solicitarea de către inculpat a încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției, poate pentru motivul că legiuitorul a considerat suficiente prevederile art. 83 lit. g¹ introduse prin art. 102 pct. 48 din Legea nr. 255/2013, și anume dreptul inculpatului de a fi informat

⁸ Considerăm că inițiativa legiuitorului de a stabili ca aplicarea acestei proceduri să se facă în cazul în care este îndeplinită această condiție, este binevenită, deoarece în baza prevederilor art. 320¹ alin. 7 din C.pr.pen. anterior, dispozițiile acestui articol, se aplicau doar în cazul infracțiunilor pentru care pedeapsa prevăzută de lege era amenda sau pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii sau doar pedeapsa cu închisoarea, dar nu se aplicau în cazul în care acțiunea penală viza o infracțiune care se pedepsea cu pedeapsa detențiunii pe viață, (lasându-se nereglementată situația în care pentru infracțiunea săvârșită, legea prevedea pedeapsa detențiunii pe viață alternativ cu pedeapsa închisorii, cum era cazul infracțiunii de omor deosebit de grav prevăzută la art. 176 C.pen. anterior, deoarece înainte de începerea cercetării judecătorești, instanța nu putea aprecia dacă după individualizarea pedepsei va putea aplica fie pedeapsa detențiunii pe viață, fie pedeapsa închisorii).

⁹ Art. 1171 din vechiul Cod civil: „Actul autentic este definit ca fiind actul făcut cu solemnitățile cerute de lege, de un funcționar public”, iar în art. 263 din Codul de procedură civilă (Legea nr. 134/2010, publicată în M. Of. nr. 485 din 15 iulie 2010) - „Înscrisul autentic este înscrisul întocmit sau, după caz, primit și autenticat de o autoritate publică, de notarul public sau de către o altă persoană investită de stat cu autoritate publică, în forma și condițiile stabilite de lege. Autenticitatea înscrisului se referă la stabilirea identității părților, exprimarea consimțământului acestora cu privire la conținut, semnătura acestora și data înscrisului. Este, de asemenea, autentic orice alt înscris emis de către o autoritate publică și căruia legea îi conferă acest caracter”. În prezent, notarul public, în conformitate cu prevederile art. 8 lit. b din Legea nr. 36 din 1995, publicată în M. Of nr. 92 din 16 mai 1995, republicată în M. Of. nr. 732 din 18 octombrie 2011.

¹⁰ Publicată în M. Of. nr. 486 din 15 iulie 2010

¹¹ Publicată în M. Of. nr. 515 din 14 august 2013

cu privire la drepturile sale, precum și dispozițiile art. art. 108 alin. 4 din Codul de procedură penală, potrivit căroră „Organul judiciar trebuie să aducă la cunoștința inculpatului posibilitatea încheierii, în cursul urmăririi penale, a unui acord, ca urmare a recunoașterii vinovăției (...)”, cu atât mai mult cu cât potrivit dispozițiilor art. 478 alin. 3, acordul de recunoaștere a vinovăției poate fi inițiat atât de procuror, cât și de către inculpat.

Pe de altă parte, se precizează în cuprinsul art. 481 alin. 1 C.pr.pen. că acordul trebuie să fie întocmit în formă scrisă, și trebuie să cuprindă declarația expresă a inculpatului prin care recunoaște comiterea faptei și acceptă încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală.

Potrivit dispozițiilor art. 478, alin. 5, „dacă acțiunea penală s-a pus în mișcare față de mai mulți inculpați, se poate încheia un acord de recunoaștere a vinovăției distinct cu fiecare dintre aceștia”, iar în situația în care se încheie acordul numai cu privire la unele dintre fapte sau numai cu privire la unii inculpați, procurorul înaintează instanței numai actele de urmărire penală care se referă la faptele și persoanele care au făcut obiectul acordului de recunoaștere a vinovăției, în timp ce pentru celelalte fapte sau inculpați se dispune trimiterea în judecată, sesizarea instanței făcându-se separat, așa cum rezultă din dispozițiile art. 483 alin. 2 C.pr.pen.

Cu privire la conținutul acordului de recunoaștere a vinovăției, conform art. 482, acesta trebuie să cuprindă: data și locul încheierii, numele, prenumele și calitatea celor între care se încheie, date privitoare la persoana inculpatului, descrierea faptei ce formează obiectul acordului, încadrarea juridică a faptei și pedeapsa prevăzută de lege, probele și mijloacele de probă, declarația expresă a inculpatului prin care recunoaște comiterea faptei și acceptă încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, cererile procurorului, semnăturile procurorului, ale inculpatului și ale avocatului, cunoscând că la încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, asistența juridică este obligatorie.

În cazul în care acordului de recunoaștere a vinovăției îi lipsește vreuna dintre mențiunile obligatorii, instanța dispune acoperirea omisiunilor în cel mult 5 zile și sesizează în acest sens conducătorul parchetului care a emis acordul, conform prevederilor art. 484 C.pr.pen.

3. Efectele aplicării dispozițiilor art. 478-488 C.pr. pen. privind acordul de recunoaștere a vinovăției

Ca efect al aplicării procedurii simplificate de judecată, atât în cazul dispozițiilor art. 320¹ din C.pr.pen. anterior, cât și ca urmare a dispozițiilor art. 480 alin. 3 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzută de lege, în cazul pedepsei închisorii, și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzută de lege în cazul amenzii, însă dispozițiile alin. 3 ale art. 480 au fost abrogate prin art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 de punere în aplicare a Legii nr. 135/2010, iar dispoziții similare se regăsesc acum în cuprinsul art. 396 alin. 10. Practic, în prezent, având în vedere faptul că potrivit dispozițiilor art. 478 alin. 1 C.pr.pen., în cursul urmăririi penale, după punerea în mișcare a acțiunii penale, inculpatul și procurorul pot încheia un acord de recunoaștere a vinovăției, ca urmare a recunoașterii vinovăției de către inculpat, dispozițiile art. 396 intitulat „Rezolvarea acțiunii penale” fiind prevăzute de către legiuitor în cadrul Secțiunii a 2-a intitulată „Deliberarea și hotărârea instanței”, din cuprinsul Capitolului II - „Judecata în primă instanță”, s-a pus problema dacă procurorul poate, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, să rețină încadrarea juridică dată faptei inculpatului și să aplice dispozițiile art. 396 alin. 10 din C.pr.pen., cu consecințe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, problemă care generează o altă la fel de interesantă, și anume, dacă mai este oportună încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției încă din faza de urmărire penală, atâta timp cât procurorul nu mai poate oferi nimic în schimb inculpatului, de vreme ce dispozițiile acestei proceduri speciale presupun o

înțelegere între două părți¹² și posibilitatea conferită inculpatului de a refuza sau de a accepta anumite propuneri, ajungându-se în final la pronunțarea unei hotărâri care să reprezinte rezultatul negocierilor.

În rezolvarea acestei chestiuni, s-au conturat două opinii diferite în jurisprudența instanțelor de judecată¹³.

Opinia majoritară susține că procurorul nu poate reține în încadrarea juridică dată faptei inculpatului dispozițiile art. 396 alin. 10 C.pr.pen., cu consecința diminuării corespunzătoare a limitelor de pedeapsă aplicabile pentru infracțiunea săvârșită, aplicarea acestor dispoziții fiind atributul exclusiv al instanței de judecată.

În susținerea acestei opinii, au fost luate în considerare dispozițiile art. 3 din Codul de procedură penală privind separarea funcțiilor judiciare, prevederile art. 108 alin. 4 din Codul de procedură penală, potrivit cărora „Organul judiciar trebuie să aducă la cunoștința inculpatului posibilitatea încheierii, în cursul urmăririi penale, a unui acord, ca urmare a recunoașterii vinovăției, iar în cursul judecării posibilitatea de a beneficia de reducerea pedepsei prevăzute de lege, ca urmare a recunoașterii învinuirii”¹⁴ și ale art. 396 alin. 10 C.pr.pen. În susținerea acestei opinii, s-a susținut că dispozițiile art. 396 alin. 10 ar fi putut fi aplicate în procedura de recunoaștere a vinovăției dacă ar fi existat o normă de trimitere, însă atâta timp cât aceasta nu este prevăzută în cuprinsul art. 478–488 C.pr.pen. privind procedura specială a acordului de recunoaștere a vinovăției, cunoscând că normele procesual penale

¹² A se vedea Françoise Tulkens, - Surcriminalisation et decriminalisation: les choix de la justice penale aux Etats –Unis a la fin des annees 1960, Document de travail, nr. 17, 1987; Mario Chiavario „La justice negociée- une problematique à construire”, 1993, no. 15, pg. 27-28

¹³ A se vedea Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 25 din 17 noiembrie 2014, publicată în M. Of. nr. 935 din 21 decembrie 2014, prin care a fost examinată sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați – Secția penală și pentru cauze cu minori în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la posibilitatea procurorului, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, de a reține în încadrarea juridică dată faptei inculpatului și dispozițiile art. 396 alin. 10 C.pr.pen., cu consecințe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită. Astfel, s-a reținut în sarcina inculpatului L. D. că în perioada 1 martie 2007–24 iunie 2013 a deținut arma cu aer comprimat marca G., fără a avea autorizația prevăzută de lege. Judecătoria Galați a reținut că la data de 04.06.2014 a fost înregistrat pe rolul instanței, cu nr. 10.204/233/2014, acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Galați cu inculpatul L. D., cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, faptă prevăzută de art. 342 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 5 C.pen., obiect al Dosarului nr. 5211/P/2013. Fiind ascultat în cursul urmăririi penale, inculpatul a declarat că recunoaște comiterea infracțiunii reținute în sarcina sa, precum și încadrarea juridică a acesteia. Totodată, **inculpatul a declarat că este de acord cu soluția propusă de procuror cu privire la felul pedepsei, cuantumul și forma de executare.** Procurorul a menționat că, prin raportare la limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea reținută în sarcina inculpatului, respectiv de la 3 luni la 1 an sau amendă, la poziția de recunoaștere a acestuia, precum și la dispozițiile privind reducerea amenzii cu 1/4 în cazul recunoașterii vinovăției, pedeapsa propusă inculpatului va fi de 90 de zile amendă, suma corespunzătoare fiecărei zile de amendă fiind de 10 lei. Modalitatea de executare propusă a fost cea a executării efective.

A fost înaintat instanței Dosarul de urmărire penală nr. 5.211/P/2014. Analizând acordul de recunoaștere a vinovăției înaintat de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Galați, instanța a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 480–482 C.pr.pen., în sensul că acordul de vinovăție încheiat în cauză include în mod nelegal cauza de reducere a pedepsei prevăzută de art. 396 alin. 10 C.pr.pen., stabilind o pedeapsă sub limitele legale prevăzute de Codul penal. Astfel, în baza art. 485 alin. 1 lit. b C.pr.pen., instanța a respins acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat la data de 02.06.2014 în Dosarul penal nr. 5.211/P/2013 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Galați și a trimis dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale. Document disponibil online în www.just.ro

¹⁴ Dispozițiile art. art. 108 alin. 4 din C.pr.pen. au fost introduse în cuprinsul C.pr.pen. prin prevederile art. 102 pct. 68 din Legea nr. 255/2013

fiind de strică interpretare, rezultă în mod firesc că acestea nu se pot extinde și la alte situații prevăzute de lege.

Într-o altă opinie, la care achiesăm, instanțele au apreciat că procurorul poate reține cu prilejul încadrării juridice dată faptei inculpatului, aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. 10 C.pr.pen., cu consecința diminuării corespunzătoare a limitelor de pedeapsă aplicabile pentru infracțiunea săvârșită, considerând că în caz contrar, inculpatul ar putea renunța la procedura acordului de vinovăție, putând solicita trimiterea în judecată și abia apoi aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. 10 C.pr.pen.

Ori, considerăm că inițial, intenția legiuitorului, la momentul edictării normelor procesual penale care să reglementeze încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției, a fost aceea de a stimula atitudinea cooperantă a inculpaților, în scopul ameliorării accesului la justiție, simplificarea și rezolvarea rapidă a cauzelor penale, fiind necesar să recunoaștem și avantajele acestei proceduri, care constau în desconggestionarea activității instanțelor de judecată, fapt justificat de altfel și de prezența în textul inițial al Codului de procedură penală a dispozițiilor art. 480 alin. 3, ulterior abrogate prin dispozițiile art. 102 pct 288 din Legea nr. 255/2013. Ne bazăm în cele afirmate mai sus în considerarea faptului că negocierea dintre procuror și inculpat are ca obiect alegerea uneia dintre sancțiunile alternative și stabilirea unei pedepse între minimul și maximul prevăzute de lege, ceea ce implică, din partea procurorului, luarea în considerare a criteriilor de individualizare prevăzute de art. 74 C.pen. Aceasta nu echivalează însă cu o veritabilă operațiune de individualizare a pedepsei, ci cu o propunere adresată instanței, deoarece acordul este supus controlului instanței de judecată, aceasta fiind cea care, în final, potrivit art. 483–487 C.pr.pen., va stabili pedeapsa în urma evaluării tuturor criteriilor de individualizare (putând să aplice chiar un alt tratament sancționator, fără să creeze însă pentru inculpat o situație mai grea decât cea stabilită prin acordul încheiat între procuror și inculpat)¹⁵. Aducem de asemenea ca argument și intenția inițială a legiuitorului constatată din Expunerea de motive la proiectul de act normativ al Codului de procedură penală, în care se menționează expres că, „în acest fel, inculpatul are oportunitatea de a negocia cu procurorul condițiile acordului său și astfel, de a participa la procesul de luare a deciziei în cadrul stabilirii pedepsei”¹⁶.

Însă, cu toate aceste argumente, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis sesizarea formulată de către Curtea de Apel Galați Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 10.204/233/2014, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept referitoare la posibilitatea procurorului, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, de a reține în încadrarea juridică dată faptei inculpatului și dispozițiile art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală, cu consecințe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, pronunțându-se în sensul că procurorul nu poate, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, să rețină dispozițiile art. 396 alin. 10 C.pr.pen., cu consecințe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită.

În concluzie, introducerea procedurii simplificate a recunoașterii vinovăției constituie un mod alternativ de rezolvare a cauzelor deduse judecătii, pe fondul creșterii gradului de încărcare a activității instanțelor de judecată și implicit a activității judecătorilor. Considerăm că inițiativa legiuitorului s-a dorit a fi un remediu care să se supună exigențelor privind necesitatea respectării principiului

¹⁵ Document disponibil online în www.just.ro

¹⁶ Document disponibil online în cdep.ro

operativității, vizând ameliorarea accesului la justiție, simplificarea și rezolvarea rapidă a cauzelor penale.

În timp însă, textului i-au fost aduse o serie de modificări, care au generat numeroase critici, din cauza lipsei de coerență în ceea ce privește procedura încheierii acestui acord, căci abrogarea dispozițiilor art. 480 alin. 3 C.pr.pen. și decizia nr. 25/2014 a Î.C.C.J. reprezintă o soluție criticabilă de natură să descurajeze inculpații de a mai încheia un acord de recunoaștere a vinovăției în faza de urmărire penală, fapt care va determina lungirea procedurilor, creșterea cheltuielilor și încărcarea rolului instanțelor de judecată.

Bibliografie

- Mario Chiavario „La justice négociée- une problématique à construire”, 1993, no. 15
- Cristi Danileț, Eficiența și echitatea justiției. Standarde Europene. Ministerul Justiției, Consiliul Europei. Proiect inițiat și coordonat de judecător Cristi Danileț, București, 2006. Document disponibil online în www.just.ro
- Françoise Tulkens, - Surcriminalisation et decriminalisation: les choix de la justice penale aux Etats –Unis a la fin des années 1960, Document de travail, nr. 17, 1987
- Corina Voicu, Andreea Simona Uzlău, Georgiana Tudor, Victor Văduva, Noul Cod de procedură penală, Editura Hamangiu, București, 2014